

лочо въ пещерата, Жуанъ д'Авила са приближи до дъщерята на управителя.

— Дъщи моя, рече ѝ; скърбта ти е свещенна и съчувствувамъ ти; но во името на оногосъ когото оплаквашъ, молихъ та да са покажешъ твърда и доблестна. Еше не си изпълнила сичытъ си длъжности.

— Що прочее остава да сторихъ? попыта дъвицата въ безчувствителното онуй омайване, въ което ны хвърлятъ голъмытъ бѣдствія.

Апостолътъ я олуви полека за ржката, помогна ѝ да са исправи на крака и я поведе къмъ Естевана, който отъ почитанье бѣ са оттеглилъ малко далечъ, кръстосалъ ржцѣ на гърдытъ си. Като видѣ младыйтъ графъ апостола да пристѣпва къмъ него съ годеницата му, той побърза да иде на срѣща имъ. Жуанъ д'Авила олуви тогасъ ржката на Долора и я тури въ ржката на Естевана като имъ продума:

— Тъзи е волята на баща ви.

— И моята, отговори Долора съ благородна искреностъ.

Естеванъ пое съ вѣсторгъ ржката на онъзи, която обичаше. А Жозе ты гледаше мълчешката, и единъ видъ блънуванье, вътрешна огневица, блѣстѣше въ пламнжлытъ му очи.

— Брате мой, рече Жуанъ д'Авила като са обржжкъ къмъ младыя доминиканецъ, ты ще благословишъ двамата ни пріятели.

Жозе си пзидгнж стреснжто главата, като че тѣзи думы бѣжж му пресѣкли нѣкое сънуване.

— Азъ! рече той горчиво, азъ ли да благословижъ съединеніето на тѣзи двѣ дѣца? не, отче мой; не, туй е невъзможно... Туй право принадлежи вамъ, приложи той съ тихъ тонъ като си наведе очытъ предъ острья погледъ на Жуана д'Авила.

— Да бжде, както желашъ, рече апостолътъ. Елате чада мои, азъ ще вы вѣнчѣжж.